

Een protestants klooster: herberg voor vermoeide zielen

De Herberg in Oosterbeek, op de Pietersberg, kun je een soort protestants klooster noemen (check pdcdherberg.nl). Laatst kwam ik er met een vriend, en voor geen van ons beiden was dat de eerste keer. Opnieuw viel me op met hoeveel gastvrijheid en rustige vriendelijkheid we ontvangen werden.

Dat is ook precies hoe *De Herberg* wil zijn: “Een gastvrij huis in een prachtige omgeving, een geopende bijbel, professionele begeleiding, liefdevolle aandacht.” Voor mensen die tijdelijk er even uit willen.

Gastvrijheid was van oudsher een belangrijke kant van kloosters. Voor reizigers van ver, maar ook voor zieken uit de buurt hadden veel kloosters slaapplekken.

Waarom ik *De Herberg* een **protestants**

klooster noem, dat heeft onder andere te maken wat je er *niet* vindt: monniken met een levenslange belofte van celibaat of maaltijden die enkel in stilte genuttigd mogen worden. Dat schrijf ik niet om me daartegen af te zetten. Integendeel, ik heb als protestantse pastor groot respect voor mensen die hun leven en hun aandacht op die manier extra hebben willen richten op hun hemelse Vader, op de God van wie hun leven afhangt, de Bron van alle goeds. En het is ook veel te zwart-wit om te denken dat alleen protestanten praktische hulp belangrijker vonden dan urenlang gebed en meditatie. Hoeveel Rooms-Katholieke of Oosters-Orthodoxe kloosters, monniken en nonnen hebben hun deuren en harten niet geopend voor hun medemensen, uiterst praktisch: voor ziekenzorg, armenzorg, onderwijs, landbouwvernieuwing, bedijking (!) en levensadvies. Laten we dat gewoon waarderen en niet alleen maar cynisch praten over misbruik en strenge zusters.

Maar inderdaad, medewerkers en vrijwilligers in *De Herberg* kunnen zowel gehuwd als ongehuwd zijn. En ja, ook de reden dat mijn vriend en ik er kwamen zou je typisch protestants kunnen noemen. Er was een inhoudelijke gespreksavond, een “Herbergavond”. En de voorzitter begon op protestantse wijze met het lezen van een bijbel-gedeelte, over de Israëlitische profeet Elia die in een depressie terecht komt. De avond ging over het onderwerp: *Wanneer de ziel verveeld en vermoeid is*. Depressie, burn-out: ook zonder dat etiket kunnen de beginnende verschijnselen ervan ieder mens zomaar overvallen: opeens zie je de zin niet meer van wat je jarenlang gedaan hebt of je voelt een intense moeheid, levensmoeheid misschien wel.

Onder de aanwezigen waren veel pastoren en mensen in de zorgende sfeer. De spreker spoorde ons aan om vooral stem te geven aan deze verborgen zielslagen, deze gevoelens van zinloosheid of uitputting. Want deze diepere lagen komen gewoon voor bij vrijwel alle (!) mensen. Ook al zitten de lastige gevoelens vaak verstopt onder werk-werk-werk, onder lagen *make-up* of onder Facebook-pagina's vol *happy stories* met honderden *likes*. Hoe goed zijn plekken waar je lucht mag geven aan de lastige kanten van het leven, de diepere of zwaardere lagen van je ziel. Daar woorden aan mogen geven. En dat zal dan moeten beginnen bij mijzelf. Als ik voor een ander een soort ‘herberg’ wil zijn, dan zal ik eerst een herberg moeten durven zijn voor mijn eigen ziel.

Rob Nijhoff, 24 mei 2019; reacties: predikant@duiven-velp.nl

